

Manuskriptet torde godkännas åter-
lämnas till hr Carl Richman, ~~Blanc~~
Hornsgatan 116, Stockholm.

Barnen och biografteatrarne

Ombedd att yttra mig om den mentiga betydelse
biografteatrarne kunna hafva för det uppväxande
släktet, vill jag i korthet på följande sätt samman-
fatta min mening.

Ingen skildring, hvarken i
Fol eller skrift, kan så rycka den unga publiken
med sig som dessa rörliga scenier, där själva
lifvet illusoriskt återgifves. Redan här bör för
vedertörnande ligga en mening att utöfa en
skarp kontroll på dylika föreställelser, hvilka
med sina obegränsade suggestionsmedel utöfa
ett västan oemotståndligt inflytande på barna-
sinnet, ett inflytande som tyvärr kan räcka
längre än den timma föreställningen varar.
Villigt erkännande de goda saker, naturscenier,
bilder i djurens lif, sagoskildringar m. m.,
som ljudas åskådaren vid ett besök på våra
biograf-teatrar, måste man dock beakta, att en
svängd, kanske flertal, dylika föreställningar,
utan tanken på den skada de göra, ofta välja
program, där brott och rustigheter af alla slag
afspelas inför publiken, som tyvärr till stor del
består af barn mellan 10 och 15 år. Det är intet
ovanligt, att programmen efter hvatannat upp-
taga nummer, där mord, vär och mord, självmord
o. s. v. förekomma och den minsta eftertanke måtte
säga oss, att åtminstone barnen böra förskonas

från en alltför tidig inblick i lifets många faser.

Betydelsen af en dålig uppfostran och de dåliga exemplen för dem, som sedermera själva hufvudsakligen till brott, är för mig mera en så utvänd sak, att ingen drager denna betydelse i beaktning, och bland de dåliga exemplen äro de giftvis de farligaste, som hastigast insuggas i barnens fantasi. Undertecknad har själv af brottlingar hört uttryckas, huru den fjerde tanken på en förbrytelse varit en barnsig lust att efterlikna hjärtan i en spännande brottmålsroman; och då sedan skildringar i ord på detta påtagliga sätt visa ^{medsynande} sniffriga på det unga sinnet, huru mycket farigare är inte då det illusoriska lif som åskådas på en biografteater.

Öfver detta denna rent depraverande inverkan måste man också taga hänsyn till det omedelbart skrämmande och på barnasinnets skrämsamt uppskakande inflytande, biografteaternas konstiga skildringar kunna åstadkomma. Sådana minnes som (Piddar Blåskäg), den människoräddande grollan m. m. äro af ^{den} art, att man måste förutsätta en abnorm skrämsel hos de barn, som utvärda skådespelet utan bärn. Att sinnessvårhet hos mera omtaliga barn kan stegras till en väsklig närshock, som hvilken en abnorm, länge kvarstående, känslighet och rädsla utvecklas sig, det har erfarenheten i en del fall visat. Hysteri är en sjukdom, som i barnåldern ej är sällsynt, och jag är övertygad om att biografteaterns program ofta är ägnadt att tynda denna sjukdom bland de små. Efter hvad en för saken intresserad och väl underättad dam nyuttryckt mig, hafva såvunda konvulsioner hos barn omedelbart efter besök på

biografteater rätttagits.

Beaktar man till söt de ytter hygieniskt (vidriga) omständigheter, framman detta andliga gift serveras tusentals barnmjötar, den usla luften på de illa ventilerade lokalerna och de alltför långa föreställningarna, så kan man trygg säga, att vissa biografteater representera ett socialt onöd mot hvilket vederbörligt, ej blott föräldrar och mälsmän, ^{och} men den allmänna ordningens handhafvare, snarast böra inskrida af rontanke för det nyväxande släktets bekämpiga och andliga välfärd.

Broder Gadelius

d. 23/2-08.